

Lav en ordentlig parringsaftale

Aftaler er noget svært noget. De kan være svære at indgå, men så lette at bryde. Vi forsøger her at give nogle tips og ideer til at undgå de værste faldgruber.

Det er bedst, at lave en skriftlig aftale. Så er der ikke så meget at diskutere bagefter, for det står jo sort på hvidt. Man kan evt bruge DKKS standard, som man kan få tilsendt ved at kontakte kennelklubben.

Det økonomiske

Der er mange ting, man skal have på plads, inden hundene sendes i haven for at parre. For det første er der et økonomisk aspekt. Normalt betaler man et gebyr for selve parringen og derudover et beløb per hvalp, der lever tre uger efter fødslen.

”Hop-gebyret” - som er inklusiv en omparring, hvis tæven går tom - ligger typisk på cirka 1000 kroner her i Danmark, men der er jo aftale frihed, så man kan faktisk aftale, lige hvad man vil. Hvalpeprisen ligger normalt på 10 procent af hvalpenes salgspris, hvilket vil sige, at giver opdrætteren et afslag på en hvalp på grund af for eksempel en bidfejl, får hanhunde ejeren også lidt mindre i parringsafgift, hvilket jo er rimeligt nok. Man kan dog også aftale en fast pris per hvalp – her bliver der så ikke taget højde for eventuelle prisafslag i den anden ende.

Egentlig bør pengene betales til hanhunde-ejeren, når hvalpene er tre uger gamle. På dette tidspunkt skal hanhundens ejer senest skrive under på, at hans hund er far til hvalpene, som herefter kan registreres i Dansk Kennel Klub. Mange laver dog en gentlemans agreement om, at pengene først betales, når hvalpene sælges, og opdrætteren får penge hjem fra hvalpekøberne. Det kan ellers være rigtig mange tusinde kroner, tæveejeren skal lægge ud på forhånd. Dette er en temperamentssag, og man bør gøre det, man føler for i forhold til den relation, man har til den anden part.

I bør også her aftale, hvordan I indbyrdes klarer det, hvis en af hvalpene senere viser sig at have fejl eller mangler i henhold til købeloven, og opdrætter bliver nødt til at refundere noget af eller hele hvalpens pris til hvalpekøberen. Det kan ske, og skal hanhunde-ejeren så også betale noget af sine hvalpepenge tilbage eller ej? Det må de enkelte selv afgøre – bare sørg for at have tænkt situationerne igennem, INDEN I står i dem, så I er forberedt.

Mange aftaler, at får tæven kun en eller to hvalpe, så er den første hvalp ”gratis” for tæveejeren. Der er mange omkostninger ved så små kuld – ofte skal de forløses ved dyre kejsersnit i aften og nattetimerne, og man har derfor endnu en gang en gentlemans agreement om, at en hvalp ikke er et kuld og dermed er gratis. Ofte udløser kuld på bare en hvalp også en gratis omparring hos hanhunden, hvis tæveejeren ønsker det. Igen afhænger det helt af, hvad man aftaler imellem parterne.

Det geografiske

Normalt siger man, at en parring foregår bedst hjemme hos hanhunden. Det mest almindelige er i hvert fald, at tæven bliver bragt til ham. Hvis det af en eller anden grund er nødvendigt at mødes et andet sted, dækker tæveejeren typisk hanhunde ejerens transportudgifter.

Man parrer ofte over to-tre dage, og hvornår det lige er det bedste tidspunkt, afgør man ved hjælp af en blodprøve (progesterontest) hos dyrlægen. Det kan også være en del af aftalen mellem parterne, at man får taget sådan en test og dermed ikke kommer på en hel masse forkerte dage og dermed spilder hinandens tid.

I nogle racer er det almindeligt, at man efterlader sin tæve hos hanhunden, kører hjem og derefter henter tæven igen, når hun er færdig med at parre nogle dage senere. Det forekommer også i vores race, men det er nok ikke særligt almindeligt. Det er et stort ansvar at tage en fremmed hund – oven i købet en løbsk tæve – ind i sit hus, og de fleste hanhunde ejere vil meget gerne være fri for det. Men er det det, I synes, er bedst for jer og det I aftaler, så er der ikke noget i vejen for det. I sådanne tilfælde er det normalt, at værten får lidt til at dække tævens kost og logi, typisk noget, der svarer til almindelig pensionspris.

Det praktiske

Når I ankommer til parring, er det hensigtsmæssigt at lade hundene møde hinanden i snor. Går det godt, så slip dem løs på et mindre aflukket område – ellers risikerer I at de smutter og hvem ved, hvornår I så ser dem igen? De har andre ting i hovedet end lige jer! Nogle gange går der halvandet minut, og så har hundene parret sig – andre gange tager det meget lang tid, men sørg for at hundene får pauser og vand at drikke, for det er hårdt arbejde at parre, og især hanhunde knokler virkelig rundt. Sørg også for et skyggefuldt sted eller par eventuelt i aftentimerne, hvis det er sommer og varmt i vejret. Giv i det hele taget hundene de bedste betingelser og skil dem så ad efter højst en halv time, hvis intet er sket. Lad dem hvile lidt, inden I prøver igen.

Det kunstige

Det går ikke altid, som præsten prædiker, og nogle gange vil hundene ikke parre. I skal derfor på forhånd have aftalt, hvad I gør, hvis dette sker. Vil I have insemineret eller vil I ikke? Og hvis I vil, hvem skal så gøre det? Sørg for at finde en kvalificeret dyrlæge inden parringstidspunktet og hav en aftale med vedkommende om, at I kan få brug for hjælp. Aftal også, hvem der betaler for gildet. Er det hanhundens ejer, tævens ejer – eller deler man udgiften? Det kan dog være en god ide at finde en erfaren opdrætter, som kan være til stede og måske hjælpe med at få en naturlig parring til at glide, så man undgår at inseminere. Men sørg for at have aftalerne på plads, hvis det alligevel sker.

Udlandet

Når man benytter en udenlandsk han, skal tæveejeren sørge for, at alle papirerne er i orden, således at hvalpe efter ham kan stambogsføres i DKK. Læs mere om dette på DKKs hjemmeside eller kontakt kennelklubben og hør nærmere. Dette bør undersøges INDEN I tager af sted og parrer.

Andre lande har andre regler og skikke, end vi har. Hvis du krydser grænsen for at parre din hund, så sørg for at have styr på, hvad der gælder af skrevne og uskrevne regler der. For eksempel er det ikke tilladt at inseminere i Sverige, og parringsafgifter og hvalpeafgifter kan være meget anderledes end herhjemme. Spørg eventuelt en erfaren opdrætter, som er vant til at køre til udlandet og vær heller ikke bange for at spørge lidt ind til tingene der, hvor du skal bruge hanhunden.

I mange sydeuropæiske lande betaler man et større engangs beløb for både parring og hvalpe, og så er der ikke mere i det. Det er jo ” en god forretning” hvis tæven får et stort kuld hvalpe, men får hun ingen eller kun en eller to, har prisen været den samme, og det er en dyr fornøjelse per hvalp. Men sådan gør man altså der.

Held og lykke med parringerne!